

H.J.Zlík

*Podle anglického originálu “B[acirc]tard”
od Jacka Londona*

Překlad: Jan Bína

Copyright © All wrongs reserved

H.J.Zlík byl vtělený dábel. Na celém Severu o tom tenkrát nikdo nepochyboval. Mnoho mužů jej taky zvalo “Plémě pekelné”, ale jeho pán, Černej Leclère, mu vybral hanlivé a urážející jméno “H.J.Zlík”.

On to ale ani Černej Leclère neměl do pekla daleko, a tak se ti dva vlastně našli. Říkává se: “Dej dva čerty dohromady a máš peklo v domě.” To se dá většinou očekávat, ale když se potkali ti dva, Černej Leclère a H.J.Zlík, bylo to naprosto nevyhnutelné a předem dané. Když se poprvé setkali, byl H.J.Zlíček napolo nedorostlé štěnisko, chudé a vyhladovělé, s rozlícenýma a nenávisnýma očima; bylo to setkání plné vášnivého rafání, vrčení a zlých pohledů, protože Leclère uměl svůj horní ret po vlčím způsobu nadzvedávat a ukazovat tak bílé, kruté zuby pod ním. Se zvednutým pyskem a zlomyslně surovým zábleskem v očích sáhl rukou pro H.J.Zlíčka do mrskajícího se pelechu a vytáhl ho ven. Tihle dva si byli jistojistě souzení, protože H.J.Zlíček nepochyboval ani na okamžik a neprodleně zabořil svoje štěněcí tesáčky do Leclèrovy ruky. Leclère ho na oplátku bez mrknutí oka přidusil svým palcem a ukazovákem, až jeho mladý život visel docela na vlásku.

“*Dorširtí,*” procítěně si ulevil Francouz otřepávaje krev z pokousané ruky a zkoumaje pohledem malé štěně, které se válelo ve sněhu na zemi a lapalo po dechu.

Leclère se obrátil na Johna Hamlina, majitele obchodu z Šedesáté míle. “*Óón mié libíš protó. Kolík ón, pán? Sa kolík? Žá ‘o kupovám, ‘néd. Kupovím rišlé.*”

A pro tu mimořádně urputnou zášť jej Leclère koupil a dal mu jeho ponižující jméno H.J.Zlík. Pět let se potom tato dvojka společně probíjela dobrodružnými a divokými cestami Severu, od St. Michaela a delty Yukonu až k pramenným oblastem Pelly, dokonce až k řece Peace a jezerům Athabasca a Velkému Otročímu. Za tu dobu si pak oba vysloužili pověst plnou natolik nekompromisní zlovůle, podlosti a ohavnosti, jakou si žádný jiný vztah člověka se psem nikdy předtím nevysloužil.

H.J.Zlík svého otce nepoznal - i zde možno hledat kořeny jeho jména - ale jeho otcem, jak bylo Johnovi Hamlinovi známo, byl velký, šedý lesní vlk. Uchoval si však matnou vzpomínku na svoji matku, hašteřivou, uvrčenou a obscénní huskyci. H.J.Zlíkova matka byla nespoutaná, s širokými plecemi, zlýma očima, měla kočičí životní houževnatost a oplývala geniálním nadáním k podvodům a špatnostem všeho druhu. Nebyla jí vlastní ani věrnost, ani důvěra. Dalo se spoléhat jedině na její proradnost. Divoké pralesní milostné pletky pak pouze dokreslovaly celkový obraz její všeobecné zvrhlosti. Hromada zla i síly se ukrývala v H.J.Zlíkových

pragenech a v mase a kostech jeho prapředků. H.J.Zlík to zdědil všechno. A pak přišel Černej Leclère a položil svou těžkou tlapu na klubko pulzujícího štěněcího života, aby z něj nakonec vymačkal, vykopal a vytesal obrovskou divokou ježatou bestii, nedostiznou v lumpárnách a přetéající zlověstnou, zhoubnou a ďábelskou nenávistí. Kdyby se mu bývalo dostalo řádného pána, byl by se mohl H.J.Zlík stát normálním a velmi výkonným tažným psem. Tuhle šanci nikdy nedostal. Leclère ho pouze utvrdil v jeho vrozené ničemnosti.

Historie H.J.Zlíka a Leclèra je historií jednoho velikého válečného tažení. Pět krutých, nesmiřitelných let, která se všechna v kostce odrážela v jejich prvním setkání. Na samém počátku se ovšem rozprostírá Leclèrova vina, protože jeho nenávist byla podložena pochopením a inteligencí, zatímco nohaté, nemotorné štěně nenávidělo slepě, instinktivně a bez jakéhokoli zdůvodnění či metody. Zpočátku bychom nenašli žádné rafinovanosti ukrutenství a bezcitnosti (ty přišly až později), pouze přímočaré bití a hulvátskou brutalitu. Při jedné takové příležitosti utrpělo H.J.Zlíkovo ucho. Později již nikdy nezískal plnou kontrolu nad roztrženými svaly a jeho ucho od té doby plandalo zchromle a svěšeně jako pronikavá upomínka na jeho mučitele. A H.J.Zlík měl dobrou paměť.

Jeho štěněcí dny byly řadou bláznivých rebelií. Vždycky byl bitým otesánkem, ale vždy také udeřil zpět, protože útočná obrana byla zakódována v jeho povaze. Byl nezlomitelný a neujařmitelný. Ječivě kňučel bolestí po každé nové ráně bičem nebo holí, nicméně ještě vždycky dokázal vzdorovitě zavrčít a lítě vyštěknout svou pomstychtivou pohružku, která mu pak spolehlivě zajistila jen další příděl ran a bití. Hluboko uvnitř uchovával matčinu tvrdošjnou životní houževnatost. Nic jej nemohlo zabít. Rozkvétal pod ranami osudu, tloustl s každým dalším dnem hladovění a z tohoto příšerného zápasu o holé přežití se rozvinula jeho mimořádná inteligence, nesouměřitelná s žádným jiným exemplářem jeho druhu. Po matce oplýval lstivostí a mazaností huskyů, po otci divokostí a srdnatostí vlků.

Nikdy se však neutápěl v nářcích a bědování, což byl pravděpodobně rys z otcovy strany. Doba štěněcího kňučení pominula s jeho vytáhlýma nohama. Chmurný, drsný a mlčenlivý. Útočil rychle, varoval pomalu. Na nadávku odpovídal zavrčením, na ránu rafnutím, ve vyceněných zubech neustále svoji nesmiřitelnou nenávist; nikdy více však, ani v té nejbeznadějnější agónii, z něj již Leclère nedostal zavytí strachu či bolesti. A tato nezkratitelnost jen prohlubovala Leclèrovu zlobu a zaváděla jej k tím odpornějším projevům krutosti.

Když mu dal Leclère půl ryby, zatímco všichni jeho psí kolegové dostali celou, vzal H.J.Zlík události do svých tlap a ostatním prostě jejich ryby ukradl. Vylupoval a pustošil ukryté zásobárny a prováděl nesčetná jiná darebáctví, až se z něj stal postrach všech psů i psovodů. Když Leclère uštědřil H.J.Zlíkovi výprask, zatímco s Babetou se mazlil - s Babetou, která nezastala ani polovinu práce, co on - srazil ji H.J.Zlík do sněhu a svými silnými čelistmi jí prokousl zadní nohu, takže Leclère byl nucen ji potom zastřelit. Podobným způsobem, v krvavých šarvátkách, dokázal H.J.Zlík srovnat všechny ostatní tažné psy, stanovil jim zákon stezky a žrádla a donutil je řídit se pravidly, která nastolil on sám.

Za celých pět let neslyšel než jedno dobré slovo a nepocítil než jediné měkké pohlázení rukou, takže není divu, že tenkrát netušil, co to má vlastně znamenat. Vskočil tehdy jako nezrocená saň, kterou ve skutečnosti byl, a v okamžení sklapl tlamu. Chudák misionář ze Sunrise, tehdy nováček v kraji, který na něj laskavě promluvil a měkce ho pohladil. Následujících šest měsíců pak nenapsal domů do Států ani řádku a chirurg od McQuestion musel vážit dvě stě mil po ledu, aby ho zachránil před otravou krve.

Muži i psi se na H.J.Zlíka, když se objevil v jejich táborech a leženích, dívali s velkou nedůvěrou. Muži jej vítali s nohou hrozivě napřaženou k nakopnutí a psům s vyceněnými tesáky se ježily chlupy na zátylcích. Jednou se ho jeden muž odvážil kopnout a H.J.Zlík po vlčím způsobu svižně zaklapl ocelovou past svých čelistí a lehce prokousl mužovo lýtko až na kost. Muž byl odhodlán si to s H.J.Zlíkem vyřídit a vlastnoručně jej zabít, ale do věci se s vytaseným loveckým nožem vložil zlověstně vyhlížející Černeš Leclère. Odpravení H.J.Zlíka, *dorširtí*, bylo potěšením, které si vyhradil sám pro sebe. Jednou na to dojde, anebo i naopak. Pche! Kdo to má teď vědět? Tak či onak se tenhle problém vyřeší.

Ti dva se totiž stali potíží jeden pro druhého. Už jen to, že jeden dýchal, znamenalo pro druhého výzvu i ohrožení. Jejich vzájemná zášť je svazovala silněji, než by mohlo kdy svazovat jakékoli pouto lásky. Leclère se upnul na den, kdy se bude kňourající H.J.Zlík, zlomený na duši, krčit u jeho nohy. A H.J.Zlík? Leclère věděl, co se H.J.Zlíkovi honí hlavou a nejednou četl v hlubinách H.J.Zlíkových očí. Poselství, které z nich vyčetl, bylo natolik zřejmé, že si navykl často a pravidelně otáčet hlavu přes rameno pokaždé, když měl H.J.Zlíka v zádech.

Lidé se velmi podivovali tomu, že Leclère odmítl toho psa za velké peníze prodat. “Jednoho dne ho zabiješ a už za něj nedostaneš ani vindru,” prorokoval John Hamlin, když H.J.Zlík jednou ležel a těžce oddychoval ve sněhu na místě, kde

ho předtím Leclère zkopal. Nikdo přitom netušil, jestli má, nebo nemá zlomená žebra, a nikdo se taky neodvážil jít podívat.

“Tó,” konstatoval Leclère úsečně, *“tó né vaša zalešitós’, pán. Vás nís dó to’ó.”*

A lidé se také velmi podivovali, že H.J.Zlík neutekl. Nerozuměli tomu. Ale Leclère rozuměl naprosto přesně. Byl mužem, který žil především v divočině, mimo dosah lidského jazyka. Naučil se naslouchat zvukům větru a bouře, vzdychání noci, šepotu rozbřesku i řinčení dne. Tlumeně slyšel růst trávu a rostliny, proudit mízu pod kůrou a rašit pupeny. Poznal jemné významy zvuků a slabounkých hlásků věcí, které se pohybovaly - králíka chyceného v oku, trdomyslného havrana plácajícího pochroumaným křídlem do vzduchu, kolébavé štrachání hvízdáků za měsíčního světla, šedý přízrak vlka klouzající na pomezí soumraku a noci. H.J.Zlík k němu promlouval jasnou a přímou řečí. Až příliš dobře chápal, proč H.J.Zlík ještě neutekl, a ještě častěji pak otáčel svou hlavu přes rameno.

Na rozzuřeného H.J.Zlíka nebyl hezký pohled. Nejednou dokonce skočil Leclèrovi po krku, jen aby pak skončil v bezvědomí natažený ve sněhu a třesoucí se pod smrští úderů vždy pohotově připraveného psodského biče. A tak se H.J.Zlík naučil trpělivě vyčkávat na svou chvíli. Když dorostl do plné síly a nedostižné fyzické formy mládí, usoudil, že ten okamžik nastal. Měl široký hrudník, vypracované svaly, svou velikostí značně přesahoval běžnou míru, krk od hlavy k ramenům byl jednou hustou masou jezatých chlupů - ze všech úhlů pohledu plnokrevný vlk. Leclère klimbal zachumlaný v kožešinách, když se H.J.Zlík rozhodl, že dozrál ten správný čas. Opatrně se k němu plížil, hlavu nízko u země, osamoceně ucho dozadu přitažené, došlapuje měkce a neslyšně jako kočka. Dýchal jemně, velmi zlehounka, a teprve až byl u jeho ruky, vztyčil H.J.Zlík svoji hlavu. Na malý okamžik se zastavil a pozoroval zhluboka a pravidelně pulzující opálenou býčí šíji, sukovitou ... a vyzývavě obnaženou. Při té podívané mu z tesáků na jazyk a na zem začaly odkapávat sliny a v tu chvíli si vzpomněl na svoje plandající ucho, nespočetné rány a nepopsatelné křivdy a bez sebemenšího hluku se vrhl na spícího muže.

Leclèra probudilo bodavé sevření tesáků na jeho hrdle. Díky svým dokonale vypěstovaným zvířecím instinktům byl vzhůru okamžitě, se zcela jasnou hlavou a s naprosto všezahrnujícím vnímáním dění okolo sebe. Oběma rukama pevně stiskl H.J.Zlíkovu dýchací trubici a vyvalil se z kožešin, aby mohl získat vrch a útočníka svou vahou zalehnout. Na H.J.Zlíkově straně však byla léty nashromážděná moudrost jeho rodu. Stovky a tisíce H.J.Zlíkových prapředků už

dávno předtím viselo z nespočtu hrdel losů a karibu a snažilo se je strhnout dolů. Když na sobě ucítil tíhu Leclèrova těla, vysunul svoje zadní nohy víc dozadu a nahoru, zároveň přitiskl svůj hrudník a břicho k zemi a takto rval a trhal kůži i svaly. A když cítil, jak se nad ním cuká a zvedá mužovo tělo, o to prudčeji se zahryzl a škubal jeho krkem. Týmovní tažní kolegové mezitím utvořili okolo úzký vrčící kruh a H.J.Zlík, jemuž pozvolna docházel dech a odplouvalo vědomí, věděl moc dobře, na koho si to všichni brousí svá vyceněná zubiska. Ale to nebylo vůbec důležité. Jemu šlo o toho muže. Ten muž nad ním byl jeho cílem, a tak trhal, rval, sápal, hryzal a škubal do poslední špetičky svých sil. Leclère ho však dusil oběma rukama, dokud jeho hrudník nezačal protestovat, kroutit se a zmítat v agónii po nedosažitelném doušku vzduchu, dokud jeho oči nezeskelnatěly a nezapadly za obzor vědomí, jeho čelisti pomalu nepovolily a dokud jeho jazyk, černý a napuchlý, nevisel zplihle z jeho mordu.

“Ééé? Táak, tý diabl!” chroptěl Leclère zajíkáající se vlastní krví, když se mu konečně podařilo ze sebe sežduchat bezvládné psí tělo.

Potom Leclère vynadal všem ostatním psům a zahnal je od H.J.Zlíka. Ti se stáhli zpět do širšího kruhu a v nejnapjatějším očekávání, se všemi chlupy na zátylcích v pozoru, seděli zlověstně kolem a mlsně se olizovali.

H.J.Zlík se při zvuku Leclèrova hlasu rychle vzpamatoval a vrávorál na svých nohách, kymáceje se slabostí ze strany na stranu.

“Á-á-grr! Tý diabl svinská!” brebtl Leclère. *“Tý zdešní; pot-forá zdešní, zatraseníé!”*

H.J.Zlík, který do svých vyždímaných plic nasával vzduch jak mešní víno, se celým svým tělem vrhl proti mužově tváři, ale minul se a jeho čelisti sklapyly s kovovým zařinčením vedle. Váleli se a převalovali jeden přes druhého ve sněhu a Leclère kolem sebe divoce bil pěstmi. Nakonec se od sebe odtrhli a tváří v tvář kolem sebe kroužili a odměřovali jeden druhého. Leclère by býval mohl vytasit svůj nůž. I pušku měl u nohy na dosah. Přemohla ho ale jeho běsnící bestiální zvířecost v něm. Tohle musí vyřídít holýma rukama - a rozervat zuby. H.J.Zlík proti němu vyskočil, ale Leclère ho ranou pěstí převrátil, padl na něj a zarval svoje zuby hluboko do kosti v psím rameni.

Byl to v pravdě pravěký výjev a pravěká scéna, připomínající surově primitivní počátky světa. Otevřená světlina v tmavém lese, kruh zubících se vlkopsů a uprostřed dvě bestie v divoké řeži, štěkající, vrčící, zuřivě šílící, funící, popadající dech, vzlykající, nadávající, napínající své síly, zběsile a vášnivě prahnoucí po zabití,

rvoucí, trhající, škubající a drápající, utopené v bahnech elementární živelné brutality.

Leclère trefil H.J.Zlíka pěstí přímo za ucho, tímto úderem ho převrátil a na okamžik omráčil. Pak na něj vyskočil a skákal a dupal, nahoru a dolů, jako by se jej snažil rozdrtit a zatlouct do země. Když Leclère přestal, a to jen proto, že nemohl popadnout dech, měl H.J.Zlík přeražené obě zadní nohy.

“Á-a-gráá! Óo-ógrrrr!” hulákal Leclère neartikulovaně a mával pěstmi, neschopen vydat jediné kloudné slovo ze svého rozervaného hrdla a zcela nefunkčního hrtanu.

H.J.Zlík byl ale nezlopný. Ležel tam bezmocně zkroucený, slabounce pozvedával horní pysk a s bolestnou grimasou se snažil vyvrčet svůj odpor, i když mu nezbývalo sil, aby ze sebe nějaký zvuk vůbec vydal. Leclère ho nakopl. H.J.Zlíkovy vyčerpané čelisti sice sevřely útočící kotník, ale prokousnout kůži se jim nepodařilo.

A potom vzal Leclère bič a pokračoval baštonádou, dokud H.J.Zlíka téměř nerozšlehal na malé cárečky. A při každém zasvištění biče řval: *“Žá dnés tebé slomím! Eééé? Zatráseníé! Tý buděš slomíš dnés!”*

Nakonec již zcela vysílený sám omdlával po ztrátě takového množství krve. Zhroutil se a spadl vedle své oběti a když se jeho zbylí vlkopsi už už stahovali, aby pro sebe urvali svůj díl tak dlouho odpírané odplaty, stačil ještě H.J.Zlíka zalehnout, aby ho tak svým tělem chránil před pomstychtivými tesáky smečky.

Všechno toto se odehrálo nedaleko Sunrise. Když pak několik hodin poté otevíral Leclèrovi dveře misionář, velmi se podivil, že ve smečce chybí H.J.Zlík. Jeho překvapení se ještě zvětšilo, když Leclère shodil ze saní přikrývky a s H.J.Zlíkem v náručí pak převrávorál práh dovnitř. Náhodou se zrovna v misií zastavil na kus řeči chirurg od McQuestion, který byl tak trochu bonviván a flamendr, a společnými silami se oba snažili pomoci Leclèrovi.

“Merci, non” odmítl Leclère. *“Vý posta raté ó pés napršét.”* *“To ho máme zabít?”* *“Non. Né ták. Napršét žá musím slomím ‘o. On nesmít umirát protó.”*

Chirurg mluvil o štěstí, misionář o zázraku, že to Leclère nakonec všechno přestál; byl tak slabý, že ho na jaře ještě skolila horečka a musel znovu ulehnout. H.J.Zlík byl v ještě horším srabu, ale jeho životní houževnatost převážila. Během těch několika týdnů, co ležel připásaný k podlaze, se jeho vnitřní orgány samy od sebe zregenerovaly a zacelily, jeho kosti a zadní běhy srostly. A než konečně úspěšně pokročila i rekonvalescence Leclèrova, který se nyní nažloutlý a roztřesený vyhříval

u dveří srubu na sluníčku, si H.J.Zlík vydobyl svou dřívější vedoucí pozici ve vlastní smečce. A nejen to. Nejenom, že si znovu podrobil kolegy ze svého vlastního spřezení, opanoval také bezpečně i všechny psy ze smečky misionářovy.

Nepohnul ani brvou, když Leclère, podepírán misionářem, poprvé vyklopýtal ven a pozvolna se s nekonečnou opatrností sesunul na trojnožku před srubem.

“*Bon!* -” liboval si. “*Užasný slunysško!*” Natahoval své zesláblé ruce a s rozkoší si je nahříval.

A pak padl jeho zrak na psa a v očích se mu zaleskla stará jiskra. Jemně poklepal misionáře po rameni. “*Mů’ otšé, tentó ‘Že-Ž-lík diabl velký. Vy mié pistolét, prosím, ‘by žá možů napít ot slunysško a mít klid u to’ó.*”

Od té chvíle pak po mnoho dnů sedával na sluníčku před srubem. Nikdy si však ani na chvíli nezdříml, pistoli neustále připravenou na svých kolenou. H.J.Zlík měl svůj pravidelný rituál, kdy jako první věc vždy každý den ráno nejprve pohledem zkontroloval, zda uvidí pistoli na obvyklém místě. Jakmile ji uviděl, nadzvedl pokaždé lehce horní pysk na znamení, že je mu to jasné, a Leclère mu stejně nadzvednutým rtem s úšklebkem odpovídal. Jednoho dne si tohoto triku všiml misionář.

“To mě podržte!” žasl. “Já snad začnu věřit, že tomu ta bestie skutečně rozumí.”

Leclère se měkce usmál. “*Kukňeté otšé, že ňesó tét ršikám, že ón budé uslyšét.*”

A jako na potvrzení těchto slov najednou H.J.Zlík vnímavě zavrtěl svým zbylým uchem, aby mu nic neušlo.

“*Ršikám - zabím.*”

H.J.Zlík hluboko dole ve svém hrdle zavrčel, na hřbetě se mu naježily chlupy, všechny svaly napjaté očekáváním.

“*Ršikám - žá vemú pistolét, ták ...,*” a aby dotvrdil svá slova činem, zamířil pistolí na H.J.Zlíka.

V okamžení a jediným skokem zmizel H.J.Zlík z dohledu za rohem srubu.

“To mě podržte!” opakoval neustále dokola misionář.

Leclère se pyšně zazubil.

“Ale proč neuteče pryč? Proč prostě už dávno neutekl?”

Francouzova ramena vykouzila pokrčení, které mohlo znamenat vše - od totální ignorance až po pochopení kvadratury kruhu.

“A proč jej tedy nezabijete sám?”

Ramena šla opět nahoru.

“*Mů’ otšé,*” pokračoval po krátké pauze, “*šas ‘eštié né spravný. Ón diabl velký. Žá slomím ‘o až šas spravný. Kusék sa kusekém. Aló? Až šas spravný. Bon! -*”

Nadešel den, kdy Leclère sebral svoje psy a sjel dolů po řece na pramici až k Čtyřicáté míli, pak pokračoval dál k Porcupine, kde zinkasoval provizi od P. C. Company, a po větší část roku se potom na vlastní pěst probíjel zemí jako prospektor. Proti proudu Koyukuku bidloval až do opuštěného Arctic City, později zase sjížděl dolů po Yukonu od tábora k táboru. A po celé ty dlouhé měsíce řádně vychovával H.J.Zlíka, který musel zakusit mnohá trápení a týrání, jmenovitě muka hladu, utrpení žízně, mučení ohněm a nejhůře ze všeho - torturu hudební.

Jako všichni z jeho rodu nenalézal ani H.J.Zlík žádné potěšení v muzice. Působila mu intenzivní muka, jakoby na skřípec natáhli každý z jeho nervů jeden po druhém a na kousičky rozsápali každické vlákno jeho bytosti. Nutila ho dlouze a po vlčím výt, stejně jako vyjí na hvězdy vlci za jasných a mrazivých nocí. Nemohl si pomoci. Byla to jeho jediná slabost v zápase s Leclèrem a styděl se za ni. Leclère na druhé straně hudbu vášnivě miloval - se stejnou razancí, s jakou miloval silnou pálenku. A když jeho duše prahla po vyjádření, sdělovala svoji vnitřní potřebu vždy jedním z těchto dvou způsobů, většinou oběma. Když pil, zněly mu v hlavě rytmy všech nevyzpívaných písní. Rozvášněný a bezuzdný ďábel v něm dělal náповědu a jeho duše překypovala neodolatelným pokušením trochu povyrazit H.J.Zlíka.

“*Tét sidamé troščíkú musík,*” říkaval. “*So myslíš, ‘Že-Ž-likú? Aló?*”

Vlastnil staříčkou a otrískanou harmoniku, kterou velmi něžně opatroval a pečlivě udržoval; byla ale nejlepší, co se dala koupit, a z jejích stříbrných útroh pak vyluzoval nadpřirozené a nepředvídatelné nápěvy, které lidské ucho dosud nikdy neslyšelo. H.J.Zlík pak v takových chvílích z plna hrdla němý a s pevně sevřenými zuby couval, kousek po kousku, až do nejvzdálenějšího koutku srubu. A Leclère hrál a hrál, pod paží silnou hůl, a pronásledoval H.J.Zlíka kousek po kousku, krok za krokem, až neměl kam dál ustupovat.

Nejprve se H.J.Zlík vždy snažil smotat a schoulit do co nejmenšího možného prostoru, podlézavě přilepený k podlaze; ale jak se muzika přibližovala blíž a blíž, byl nucen se pozvednout. Záda měl zabořená do klád srubové stěny a předními

tlapami mával jako větrníkem ve snaze odehnat a udusit ty bublající přívaly tónů. Stále statečně držel zuby u sebe, ale jeho tělem si již probíjely cestu silné a neovladatelné výboje svalových kontrakcí, podivné cukání a šubání, dokud se celý roztřesený tiše nesvíjel pod tlakem tohoto soužení. S tím, jak ztrácel sebekontrolu, se jeho čelisti od sebe občas odtrhly a z hlubin jeho hrdla si prorazily cestu ven chraplavé vibrace, zatím ještě příliš nízko položené, než aby je mohlo lidské ucho vůbec zachytit. A pak, s rozšířenými nozdrami, vykulenýma očima, naježenými chlupy a s bezmocným vztekem, přišlo crescendo táhlého vlčího nářku. Hnalo se rychle vzhůru, zprvu nezřetelně, až nakonec vybuchlo v mohutnou a srdcervoucí fermatu, která postupně odeznívala smutnou a hořekující závěrečnou kadencí - hned potom následoval další úprk vzhůru, oktáva za oktávou; přetékáající srdce, hluboká lítost a nekonečné strádání, které ve finále zemdlávalo, ztrácelo se a upadalo, až nakonec pomalu utichlo.

Bylo to hotové peklo. A Leclère s ďábelsky škodolibou zručností dokázal zasáhnout každíčký nerv a strunu srdce - protáhlým kvílením a trylkováním, mollovým vzlykotem - aby tak z H.J.Zlíka vyrazil poslední rozcupované zbytečky žalu. Děsivý zážitek, ze kterého byl H.J.Zlík ještě po dvaceti čtyřech hodinách nervozní a vykolejený. Panikařil při prvním běžném šramotu, klopýtal přes vlastní stín. Navzdory tomu však byl stále surový a panovačný vůči svým kolegům ve smečce. Nikdy také neprojevil sebemenší známku utuchající odvahy či zlomeného ducha. To byl raději o to zachmuřenější, drsnější a zamlklejší, vyplňující svoje chvíle neproniknutelnou trpělivostí, která začala Leclèrovi vrtat hlavou a která jej velmi tížila. To psisko dokázalo ležet hodiny nehybně u krbu, zírat před sebe na Leclèra a propalovat ho svým nenávisným, lítým pohledem.

Častokrát měl pocit, že si zahrává s nejnvtírnější podstatou života - s nepřemožitelnou a nekontrolovatelnou esencí, která dokáže smést z oblohy jestřába jako opeřenou dělovou kouli, která žene divokou šedou husu napříč vegetačními pásmy, či která pohání vytírajícího se lososa po dva tisíce mil zpěněnými vodami Yukonu. V takových momentech pak cítil nutkání popsat svoji vlastní nepřemožitelnou podstatu; a ve společnosti silné pálenky, divoké hudby a H.J.Zlíka rozpoutával nepopsatelné orgie, ve kterých plakal lítostí nad nicotností svých sil v porovnání s majestátností přírody a zpochybňoval vše, co je, co kdy bylo, i co teprve přijde.

“Nésó tam, uršítíé vev’nýtrš,” ujišťoval, když rytmické výstřednosti jeho mysli rozezvučely utajené struny H.J.Zlíkovy bytosti a přivedly jej k dlouhému

truchlivému úpění. *“Žá vita’nu tó vén, oboumá rusemá mýmá, tó kukáš, só? Ááá! Ááá! Tó psiná! Psiná velký! Patér spívát, žená modlít, muž klít, ptašék pípát - pípíp, Že-Ž-lik úú-áá-úú - fšešná tó egál, tó samó. Ahahah! Ahahah!”*

Jedinkrát se ho otec Gautier, velmi ctihodný pastor, snažil kárat a líčit mu konkrétní příklady zatracení. Víckrát už se do toho nepouštěl.

“Tó fšešná být mušé, otšé,” odpověděl. *“Myslím, plameném pekelá žá prolitnúť ták, so drševó ve kamná. Rišlé, otšé. Aló?”*

Ale i všem špatným věcem nadejde jednou jejich konec, stejně jako všem dobrým. Ani s Leclèrem tomu nebylo jinak. Za letního nízkého stavu vody v řečišti opustil McDougall a zamířil s lodí směrem k Sunrise. McDougall opouštěl ve společnosti Timothyho Browna a do Sunrise dorazil sám. Dále bylo známo, že se ti dva spolu těsně před vyplutím pohádali; a to proto, že *Lizzie*, sípavý desetitunový kolesový parníček, který vyplouval dvacet čtyři hodin za nimi, dokázal cestou Leclèra předejnat o tři dny. Když pak dorazil do Sunrise, přivezl si Leclère ve svém ramenním svalu čistý průstřel z pušky a spolu s ním také pověst úkladného zabijáka.

V Sunrise mezitím narazili na zlatonosnou žílu a místní poměry se v důsledku toho značně změnily. V překvašeném nálevu několika set zlatokopů, velkorysého dílu whisky a púltuctu řádně vybavených a ostřílených hazardních hráčů byl misionář pouze bezmocným svědkem toho, jak všechny stránky z jeho mnohaleté knihy o práci s indiány končí vymazané v zapomnění. A když se pak indiánské squaw začaly soustřeďovat na vaření fazolí a udržování ohňů ve srubech osamělých horníků, zatímco rudoši vesele směňovali své teplé kožešiny za černé láhve s ohnivou vodou a rozbité hodinky, ulehl do svého lůžka, několikrát zopakoval “Bůh mi pomáhej” a odebral se k poslednímu vyúčtování v hrubě otesané, podlouhlé krabici. Karbaníci a hráči zatím nastěhovali svoje rulety a stolky na faro do domu misie, kterým se pak od svítání do soumraku a od soumraku do svítání rozléhalo už jen cvakání žetonů a cinkání sklenic.

Mezi těmito dobrodruhy severu byl ale Timothy Brown velmi oblíbený. Proti němu mluvila pouze jeho zbrklá povaha a pohotová pěst - malicherná, prachnepatrná drobnost, kterou více než vyvažovalo jeho vlídné srdce a ochotně odpouštějící dlaň. Pro Leclèra na druhé straně nebyla žádná shovívavost po ruce. Navíc byl “černejší”, o čemž svědčil více než jeden jeho nezapomenutelný černý skutek, a byl tudíž stejnou měrou nenáviděn, jako ten druhý oblíben. A tak muži ze

Sunrise ovázali Leclèrovo rameno antiseptickým obvazem a přivlekli ho před soudnou stolicí “Starýho Lynče”.

Byla to jednoduchá rovnice. V McDougall se hádal s Timothyem Brownem. Do Sunrise dorazil bez Timothyho Browna. Zváženo s ohledem na jeho všeobecnou zlotřilost bylo jednohlasně shledáno, že zabil Timothyho Browna. Leclère sice přiznával všechna jejich fakta, rozporoval ale z druhé strany jejich závěry a nabízel vlastní vysvětlení. Asi dvacet mil před Sunrise on a Timothy Brown odráželi bidly loď podél skalnatého břehu. Z tohoto břehu najednou zarachotily rány ze dvou pušek. Timothy Brown vypadl přes okraj lodi a uprostřed zrudlých bublin se potopil. To bylo všechno, co zbylo po Timothyovi Brownovi. On, Leclère, spadl na dno loďky s prostřeleným ramenem. Ležel velmi tiše a snažil se zrakem slídit po břehu, odkud přišly rány. Za nějakou chvíli se objevily hlavy dvou indiánů a oba muži se pomalu přibližovali k vodě. Nesli mezi sebou kanoi z březové kůry. Jakmile odrazili loďku od břehu, Leclère vystartoval. Sejmul prvního, který šel přes palubu ve stopách Timothyho Browna. Druhý upadl na dno kanoe a obě lodi byly volně unášeny dolů po řece. Poté dospěly k rozdvojujícímu se proudění. Kanoe zmizela okolo jedné strany ostrova, pramice byla proudem stržena na stranu druhou. To byl konec kanoe a Leclère takto doplul s pramicí až do Sunrise. Podle toho, jak indián v kanoi nadskočil, je skoro jisté, že ho sejmul také. A to je celé.

Toto vysvětlení však nebylo považováno za adekvátní a věrohodné. Dali mu deset hodin času z milosti a mezitím *Lizzie* plnou parou uháněla po řece na místo činu, aby zjistila, co se stalo. Po deseti hodinách přisupěla zpět do Sunrise s tím, že nebylo co vyšetřovat. Žádná stopa, žádný důkaz, který by podpořil Leclèrovo tvrzení. Protože vlastnil zlatonosnou parcelu v Sunrise v hodnotě asi padesáti tisíc, poradili mu, jakožto spolek, který ctil a vyhlášoval zákon, aby udělal závěť.

Leclère pokrčil rameny. “*Alé un viéš,*” žádal ještě; “*malý viéš, vý ršikát laská vóst - malý laská vóst, tó fšešó. Žá davám fšešó sa mů’ padesá’tysíš tolár na kostél a sirková. A mů’ -usky - ‘Že-Ž-lík - davám na diabl. Laská vóst? Vý napršét poviéšét ón a pak žá. Dobrý ták, éé?*”

Ano, proti tomu nikdo nic neměl. Bylo odsouhlaseno, že “Plémě pekelné” půjde při posledním rozloučení stezkou před svým pánem, a celý soud byl potom přesunut dolů na břeh řeky, kde stál vysoký osamocený smrk. Charley Slackwater uvázal na konci lana katovskou smyčkou, tuto oprátku navlékli Leclèrovi přes hlavu a vzadu na krku těsně utáhli. Jeho ruce mu svázali za záda a pomohli mu vylézt na bednu od chleba. Potom volný konec lana přehodili přes volně přesahující větev,

lano napjali, a pevně uvázali. Podkopnutím bedny pod jeho nohama by tak zůstal tancovat volně ve vzduchu.

“A teď ten pes,” řekl Shaw Webster, bývalý důlní inženýr. “Musíš ho přivázat, Charley.”

Leclère se zakřenil. Charley si dal do pusy špetku žvýkacího tabáku, provlékl konec lana okem a začal si pomalinku na ruku namotávat smyčku za smyčkou. Jednou nebo dvakrát se ohnal po obzvlášť otravných komárech, kteří mu přistávali na tváři. Komáry tu odháněl každý kromě Leclèra, nad jehož hlavou se vznášelo celé mračno. Dokonce i H.J.Zlík, který ležel natažený na zemi, si předními tlapami vytíral tyhle trapiče z očí a tlamy.

A zatímco Charley vyčkával na vhodnou chvíli, kdy H.J.Zlík zvedne hlavu, doneslo se sem nehybným ovzduším odkudsi z dálky slabounké volání. Přes bažinaté louky podél řeky sem od Sunrise běžel muž a mával rukama nad hlavou. Byl to majitel obchodu.

“Chlapi ... momen' ... Za ... drž ... te,” sotva popadal dech, než se k nim dostal.

“Prcek Sandy a Bernadotte právě dorazili,” vysvětloval, když se zas mohl nadechnout. “Přistáli dole a přišli nahoru zkratkou. Dotáhli s sebou taky Bobra, kerej sotva dýchal. Vyzvedli ho z jeho kanoe zaklíněný v jednom bočním rameni. Byl provrtanej několika kulkama. Ten druhej rudoch byl Klok-Kutz ... no ten, co práskl do bot poté, co skoro vymlátíl duši ze svý squaw.”

“Ééé? Só žá ršikám? Aló?” vykřikl nadšeně Leclère. “Tó na semént ón! Uršítíé. Mám pravdá.”

“Ty zatracený Sivaše je potřeba naučit způsobům,” promluvil Shaw Webster. “Čím jsou tlustší, tím jsou voprsklejší. Budeme jim muset zatnout tipec. Sežeňte všecky ty rudý kůže, ať vidí, jak Bobra exemplárně pověsíme. Takovej bude teď program. Pojdme. Uvidíme, co nám bude moct říct na svou obhajobu.”

“Aló, pán!” volal Leclère, když se dav začal pomalu rozpouštět v pološeru směrem k Sunrise. “Žá mós rát divám taký na tá švandá!”

“Ááá, tebe rozvážem, až se vrátíme,” křičel přes rameno Shaw Webster. “Mezitím můžeš zpytovat svědomí a medítovat o cestách prozřetelnosti. To ti neuškodí. Za to bys nám ještě moh být vděčnej.”

Muži přivyklí velkému riziku a nebezpečí mají pevné a zdravé nervy vytrénované v trpělivosti. Nejinak tomu bylo i s Leclèrem, který se připravil na

dlouhé čekání - tedy připravil se na to vnitřně a smířil s tím svoji mysl. O tělesném smíření nemohlo být řeči, protože utažené lano ho nutilo stát v prkenně vzpřímené poloze. I to nejmenší uvolnění svalů jedné nohy mu zařízlo hrubě pletený provaz do krku, zatímco vzpřímená pozice mu působila velké bolesti v poraněném rameni. Vysunul svůj spodní ret a zprudka vydechl, aby tak sfoukl z tváře a očí komáry. Ale i tato situace přinesla nakonec svoje zadostiučinění. Uniknout hrobníkovi z lopaty stálo za trochu tělesného nepohodlí a strádání. Škoda jen, že zmešká, jak budou věšet Bobra.

A tak si hloubal a dumal, dokud jeho zrak nespočinul na H.J.Zlíkovi, který spal natažený na zemi s hlavou mezi předními tlapami. V ten okamžik bylo po hloubání. Velmi podrobně zkoumal to zvíře a snažil se zjistit, jestli skutečně spí nebo to jen předstírá. H.J.Zlíkovy boky se pravidelně zvedaly, ale Leclère cítil, že jeho výdechy jdou za sebou o kapánek rychleji, než by měly; také měl dojem, že ten falšovaný vysvobozující spánek je těhotný ostražitou bdělostí, která napíná každíčký H.J.Zlíkův chlup. Dal by nyní celou svoji parcelu v Sunrise za ujištění, že ten pes skutečně spí. Jednou, když mu zapraskalo v kloubech, se rychle a provinile zadíval na H.J.Zlíka, aby zkontroloval, zda nevstává. Nevstával, ale netrvalo to ani pár minut, když se pomalu a líně vztyčil, protáhl a pozorně okolo sebe rozhlédl.

“Dorširtí,” zabručel si Leclère pod vousy.

Uklidněn tím, že nebyl nikdo v dohledu ani v doslechu, se H.J.Zlík posadil, horní pysk nadzvedl téměř do úsměvu, zahleděl se na Leclèra a zeširoka se olízl.

“Divám na mou konés,” pronesl muž a cynicky se nahlas zasmál.

H.J.Zlík kousek popošel, nefunkční ucho volně plandající, fungující ucho s ďábelskou dávkou pochopení dychtivě natažené kupředu. Tázavě naklonil hlavu na stranu a elegantně a hravě přihopkal blíž. Jemně se podrbal o bednu, až se zatřásla. Znovu a znovu. Leclère opatrně balancoval a snažil se udržet rovnováhu.

“Že-Ž-likú,” řekl klidně, *“posór. Žá tebé zabím.”*

H.J.Zlík při tom slově zavrčel a zalomcoval bednou o něco silněji. Pak se pozvedl a předními tlapami opřel celou svou váhu do bedny o něco výš. Leclère vykopl jednu nohu nahoru, ale provaz se mu zakousl do krku tak náhle, že jej tento pohyb téměř převážil.

“Ááár! Kúš! Žeděš! -” zařval.

H.J.Zlík ustoupil asi o dvacet stop dozadu - s čertovskou frivolností v jeho chování, které si Leclère nemohl nevšimnout. Vzpomněl si, jak často pozoroval tohoto psa, když rozbíjel ledový povlak nad vysekanými dírami. Vždycky se nadzvedl a celou svoji váhu vrhl vpřed. Při této vzpomínce pochopil, co má nyní za lubem. H.J.Zlík se otočil čelem vzad a na chvíli zastavil. Vycenil svoje bílé zuby a zašklebil se. Leclère mu stejně odpověděl. A potom vymrštil H.J.Zlík celé své tělo do vzduchu a plnou rychlostí se vyřítit rovnou proti bedně.

Asi za patnáct minut na to se vrátili Charley Slackwater a Shaw Webster. Naskytl se jim pohled na strašidelné kyvadlo, které se v nastalém přítmí přízračně kývalo ze strany na stranu. Přispěchali blíž a rozeznali nehybné lidské tělo a živou zahryzlou věc, která z něj visela, třepala jím a udávala mu tak jeho houpavý moment.

“Héj! Huš! Kuš! Plemeno pekel,” zařval Shaw Webster. Ale H.J.Zlík na něj jenom zíral, výhružně vrčel a za žádnou cenu nepustil.

Charley Slackwater vytáhl svůj revolver. Jeho ruka se ale roztrásla jako v zimnici a málem mu upadl.

“Tady, vem si ho,” a podával mu zbraň.

Shaw Webster se krátce zasmál, namířil mezi planoucí oči a stiskl kohoutek. H.J.Zlíkovo tělo sebou škublo, na okamžik narazilo na zem a ztuhlo. Jeho zuby ale stále pevně držely.